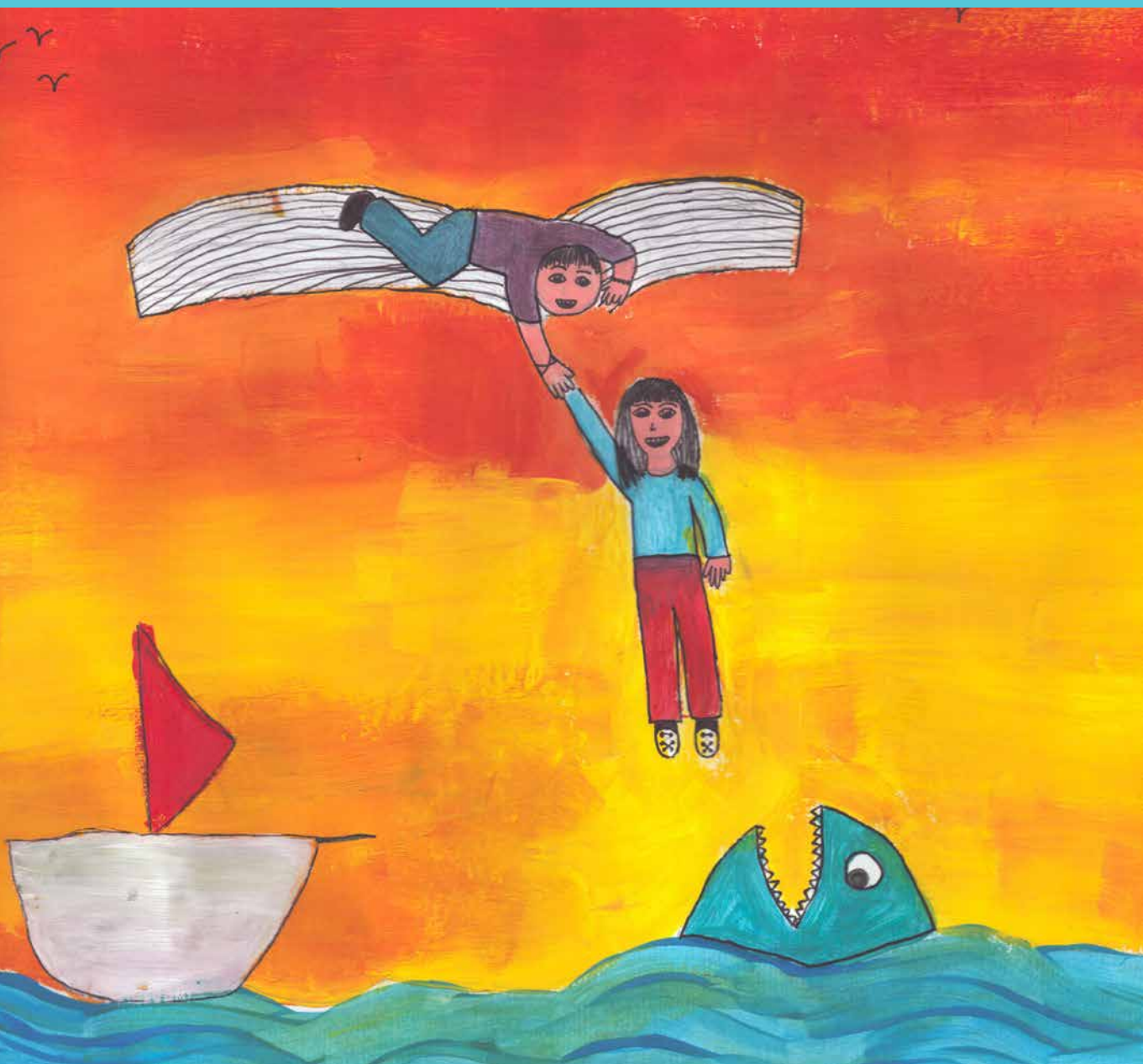

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

MOJA

PRVA LETA

MOJA
PRAVILNOST
2024

OŠ OLGE MEGLIČ
MAJ, 2024

ŠKRAT LJUBEZNIVKO

Majhen škrat je ljubezniv
in je velik srčastin.
Skrinjo ljubeznivosti ima,
skrbno čuva jo doma.
S srčnim lokom jo varuje,
prav tam, kjer on domuje.
A, če srčno prideš in ga prosiš,
veselja dobiš, da komaj nosiš.
Da bi vedel, kje se skriva,
kje hiška je njegova ljubezniva,
šel bi prosit ga vsak čas,
ljubeznivosti zase in za vas.

Uroš Veron Lah in Maj Vajda, 3. a

Rosa Brodnjak Ritoša, 7. a

Vsak izmed nas si želi, da bi kdaj srečal škrata Ljubeznivka, ki bi mu podaril skrinjico ljubeznivosti. Vsekakor se to v resničnem svetu zares lahko zgodi, a zagotovo lahko to doživimo v pravljичnem svetu. Zato se podajmo v svet pravljič. Pravljič, ki so tudi letos nastale na krilih domišljije Olgičinih učencev.

A še preden se zares potopite v njihove pravljичne zgodbe, predlagam, da preberete še poslanico, ki jo je ob letošnjem mednarodnem dnevu knjig za otroke zapisala japonska avtorica Eiko Kadono, v slovenščino pa prevedel Iztok Ilc.

»Zgodbe sedejo na krila in potujejo.

Želijo si slišati, kako ti vznemirjeno bije srce.

Sem zgodba, ki potuje. Priletim lahko kamorkoli.

Včasih sedem na krila vetra, spet drugič na krila valov.

Včasih pa na majhna krila peska. Včasih sedem tudi na krila ptic selivk, seveda.

Tudi na krila letal, seveda.

In potem sem pri tebi, počasi odprem strani in ti povem zgodbo, ki si jo želiš.

Bi rad nenavadno zgodbo?

Ali pa žalostno, strašljivo, zabavno?

Nič hudega, če si je zdaj ne želiš poslušati. Enkrat si jo že boš.

Takrat me pokliči, prosim.

»Potujoča zgodba, pridi k meni, prosim,« boš rekel.

Takoj bom priletela.

Imam tudi druge zgodbe.

Na primer, zgodbo, kako se je nekoč otoček naveličal biti sam,

se naučil plavati in si našel prijatelje ...

Ali pa zgodbo o čudni noči, ko sta vzšli dve luni ...

Zgodbo o Božičku, ki se je izgubil.

Oh, zaslišala sem, kako ti bije srce.

Tum tum, dum dum, todo todo, bam bam.

Vate je priletela »potujoča zgodba« in udarila na zvon tvojega srca.

Naslednjič boš gotovo to postal tudi ti in si zaželel odleteti.

In tako se bo v svet rodila nova potujoča zgodba.«

Kenan Droptić, 5. a

KAZALO

ŠKRAT LJUBEZNIVKO.....	4
SMEŠNA ČEBULA	8
MALA MIŠKA.....	8
TONE IN DUH	8
ČUDEŽNA PTICA IN DEKLICA LILI.....	8
DUHEC V VRČU	9
ODKRITI MARS.....	9
MORSKA DEKLICA LIZA.....	10
NIK IN ČUDEŽNA KROGLA	10
MAVRIČNA POMLAD	10
ČUDEŽNA TORBA IN LUKA.....	12
RDEČA KAPICA, ZVER IN MAČEHA	12
PRAVLJICA O PUMI	12
PRAVLJICA O MUCI MAJI.....	15
O MUCI PIKI	15
MALA MORSKA DEKLICA IŠČE DRUŽINO	15
PRINCESA IN PES	16
NOVI GRAD	16
DEKLICA ANA.....	16
VESOLJČKOVA ZGODBA	18
RDEČA SNEGULJČICA.....	18
MALA SKOKICA	19
EVA IN LUČKA LINA.....	19
ČUDEŽNA VRATCA.....	19
ANABELA IN LIDIJA	22
ČEBELICA ŽUŽU SPOZNA NOVO PRIJATELJICO	22
VOZILA POTUJEJO OKOLI SVETA	23
LEPOTICA IN SEDEM KOZLIČKOV.....	23
CHARLY - PRVI PES, KI JE LETEL	24
ČUDEŽNI HRČEK.....	26
RAČEK RIKI.....	26
LETEČE PLENIČKE.....	26
ŠEST VILINSKIH METULJČKOV.....	26
TROPSKI SADEŽI IN ZMAJ - TO JE PRAVI DIRENDAJ.....	27
MILI REŠI SVET	28
ČAROBNI KAMENČEK	29
GOZDNA PRAVLJICA	29
TRI PRINCESE IN ZMAJ.....	30
ČAROBNI KAMEN.....	31
PRINCESA V STOLPU	31
KOKOSLOVANJA	33
PIKO IN PUHKA V ČAROBNI DEŽELI	34
FANT, KI JE NAŠEL VODO.....	34
ZAJČEK MUZIKANT	35

SMEŠNA ČEBULA

Bila je Smešna čebula in je videla Paradižnik. Paradižnik je rekel: »Imej smešno kapo.« Videl je banano. Banana je rekla: »Imej smešne čevlje.« ... in je Ananas povedal na uho. Kaj misliš, da je Ananas rekel? »Naredi nekaj smešnega.« In je Smešna čebula naredila nekaj smešnega. In ljudje so se smejali, smejali, smejali ...

Pia Kukovec, 2. b

MALA MIŠKA

Pred davnimi časi je živela mala miška. Tako je bila mala, da je še druge miške niso videle. Nekega dne je šla v hišo nekega čarovnika. Ta je bil zloben. A, ker je bila tako zelo majhna, je ni opazil. Pri njem je miška našla zdravilo, ki pomaga, da zrasteš. Popila je to zdravilo in postala mega velika. Zdaj je bila prevelika. Bila je v nevarnosti, da ji zlobni čarovnik kaj naredi. Ko jo je opazil, se je odločil, da iz nje skuha juho. Lovila sta se po njegovi hiši. V trenutku čarovnikove nepazljivosti je miški, ki je bila zdaj v resnici prava miš, uspelo pobegniti. Tavalala je okrog in ni vedela, kaj storiti. Spomnila se je na prijatelja zdravnika in se odpravila k njemu. Pri njem je kupila novo zdravilo. Ko ga je popila, je v trenutku postala ravno prave velikosti. Zdaj so jo lahko opazile tudi druge miške.

Nekega dne je srečala prikupnega miška, v katerega se je hitro zaljubila. Tudi on se je zaljubil vanjo. Imela sta se ful rada. Kmalu jo je vprašal, če bi se poročila z njim. Miška je seveda privolila. Srečno sta živela do konca življenja.

Anida Vertič, 3. a

STONE IN DUH

Nekoč je živel Tone, ki se je zelo bal duhov. Ponoči ni mogel spati, saj si nikakor ni mogel izbiti iz glave misli, da bo prišel kak duh. Neko noč je mislil, da ga bo konec od strahu. Po hodniku je slišal korake. Groza ga je bila. Takoj zjutraj je staršema povedal, kaj se je ponoči dogajalo. Starša sta mu zagotovila, da se mu je to samo zdelo in da v resnici na hodniku ni bilo nikogar. A se je naslednjo noč spet ponovilo. Znova je zaslišal korake. Bilo ga je neverjetno strah, a zbral je pogum in šel pogledat, kaj se dogaja. Zagledal je čisto pravega duha. Sprva se je še bolj prestrašil, a kmalu ugotovil, da je duh zelo prijazen. Duh se mu je zaupal, da že dolgo nima prijateljev in da je tako zelo osamljen. Toneta je strah hitro minil. Šel je v kuhinjo in jima prinesel sok in piškote. Celo noč sta se zabavala ob pripovedovanju smešnih zgodb in se do onemoglosti igrala. Od takrat naprej je Tone komaj čakal, da pride noč in z njo njegov nov prijatelj. Ne boste verjeli, še danes duh in Tone doživljata nenavadne in zares dobre nočne dogodivščine.

Benjamin Emeršič, 3. a

ČUDEŽNA PTICA IN DEKLICA LILI

Nekoč je živela dekllica Lili. Vsak dan je šla mimo izložbe trgovine, v kateri so prodajali ptice. V njej je občudovala prekrasno ptico, ki si jo je neskončno želela, a si je ni mogla kupiti, saj ni imela dovolj denarja. Odločila se je, da se bo odpravila na pot in takšno ptico poiskala v naravi. Iskala jo je po gozdovih in v gorah. Po dolgem iskanju je postala lačna, zato si je v gozdu nabrala gozdnih sadežev. Za silo je potešila svojo lakoto. Za nadaljevanje poti je bila preveč utru-

jena, zato se je odločila, da si odpočije in iskanje ptice preloži na naslednji dan. Tako utrujena se je vrnila domov, si umila zobe, odšla v posteljo in hitro zaspala. Ker je bila tako zelo utrujena, je spala kar tri dni. Po treh dneh se je zbudila in pogledala skozi okno. Na okenski polici je zagledala ptico, ki si jo je tako zelo želela. Šla je do okna, ga odprla in ptica je bila še kar tam. Vprašala jo je, če bi hotela biti njen ljubljencek. Ptica je spregovorila in ji rekla, da z veseljem postane njena ptica. Deklica se je začudila. Ni mogla verjeti, da ptica zares govori. Pomislila je, da je ta ptica v resnici čudežna ptica. Dogovorili sta se, da gresta po zajtrku na sprehod. In tako so se začele njune skupne dogodivščine. Bili sta zelo srečni in gotovo sta takšni še danes.

Nives Ignac, 3. a

DUHEC V VRČU

Nekoč je živel siromak, ki je bil precej osamljen. Nekega dne je šel po kamniti poti, ob kateri je zagledal staro hišo. Odločil se je, da vstopi. V njej je stala miza, na kateri so bili kozarci in vrč, poln vode. Ker je bil zaradi dolge poti že pošteno žejen, si je hotel naliti vode. A, ko je prijel za vrč, se je iz njega skadilo. Ko se je dim razkadil, je siromak zagledal čisto pravega duha. Ta mu je rekel, da si lahko zaželi karkoli. Siromak ni nič razmišljal. Zaželel si je, da z duhom postaneta prijatelja. Duh mu je takoj izpolnil željo. Siromak je bil izredno srečen. Od takrat naprej sta se skupaj igrala na trampolinu, začarala sta si tudi ladjo, ki sta jo poimenovala Morski pes in z njo plula po morju. Siromak zaradi tega ni bil več reven, ampak je postal izredno bogat, saj je dobil čisto pravega prijatelja.

Miha Mahorič, 3. a

ODKRITI MARS

Nekoč so ljudje živeli na prav posebnih ladjah. To niso bile male ladje, ampak zelo velike, čudnih oblik in so plule po vesolju. Samo ena ladja med njimi je bila manjša, dolga le kakih deset metrov. Druge ladje so se iz nje norčevale. Na njej je živel ribič z ženo in enim otrokom, ki mu je bilo ime Miha. Miha se je zelo pridno učil. Ko je končal šolo na daljavo, je šel študirat za kapitana. Opravil je vse šole in se kmalu zaposlil na križarki. Ta križarka je plula po vesolju. Bila je zares velika. Imela je dvanajst tisoč soban za deset tisoč potnikov in njeno posadko. Na ladji je bilo kar sto bazenov in dvajset toboganov. Druge ladje so bile v primerjavi z njo prav majcene. S križarko je Miha s potniki in posadko kmalu dosegel Mars. Tam so začeli graditi velika mesta in kmalu se je tja preselilo celo človeštvo. Na Marsu so odkrili tudi veliko kristalov. Nekega dne je Miha na Marsu srečal svojega očeta ribiča in mamo. Bili so presrečni, saj se niso videli že od tedaj, ko je Miha odšel študirat. Veseli, da so spet skupaj, so si zgradili hišo. Miha se je odločil, da ne bo več kapitan, zato si je izbral poklic, v katerem je na Marsu izkopaval kristale. Bil je zelo uspešen pri svojem delu in kmalu so postali zelo bogati. Tega bogastva niso mogli sami zapraviti, zato so ga razdeljevali med reveže.

Tako so bili srečni do konca svojih dni, saj so z razdeljevanjem denarja poskrbeli, da so vsi dobro živeli.

Leon Zotlar, 3. a

MORSKA DEKLICA LIZA

Za devetimi gorami je v morju živila morska deklica Liza. Bila je dokaj zadovoljna s svojim življenjem, a neznansko si je želela, da bi nekoč obiskala svet sladkarij. Slišala je, da so tam oblaki iz sladkorne pene, potke iz piškotov, grmovje iz bonbonov. Ko je bil nekega večera spet čas za spanje, je morska deklica odšla v svojo veličastno posteljo ter zaspala. Kmalu se je k njej prikradel škrat Mirko, ki je poznal njeno skrito željo. Zbudil jo je in jo odpeljal v deželo sladkarij. Zaradi repa, ki ga je imela namesto nog, se je s težavo premikala po poti, narejeni iz piškotov. A kljub temu je kmalu prišla do stare sladkorne kočice. Vstopila je. V njej je zagledala mavrično obleko. Oblekla jo je in se v hipu spremenila v navadno deklico, s čisto pravimi nogami. Ta obleka je bila zares čudežna. Ugotovila je, da ji lahko izpolni vsako njeno željo. Liza si je zaželela, da bi za vedno ostala v deželi sladkarij, saj se je tukaj počutila zares odlično. Ko se je zjutraj zbudila, je ugotovila, da je še zmeraj navadna deklica v sladkornem svetu.

Našla si je ogromno novih prijateljev, s katerimi so potovali na oblakih iz sladkorne pene, se sladkali z najrazličnejšimi piškoti, tortami in drugimi sladkimi dobrotami, skratka imeli so se čarobno sladko in tam živeli do konca svojih dni.

Sofia Strgar, 3. a

NIK IN ČUDEŽNA KROGLA

Nik si je leta in leta želel avtomobilček. Starša mu ga nista mogla kupiti, ker nista imela dovolj denarja. Imel pa je Nik v svoji sobi sneženo kroglo in domišljal si je, da je ta krogla čarobna. Vsak dan ji je izrekel svojo željo – da si želi avtomobilček. Nekega dne ga je pri krogli zares čakal avtomobilček. Nik je bil presrečen. Drugi dan si je zaželel motor na baterije. Ni čakal dolgo, ko se je motor res znašel tam. Pomislil je: »Saj ta krogla je zares čudežna krogla!« Od takrat mu je krogla izpolnila vsako njegovo željo in Nik je živel srečno do konca svojih dni.

Maj Vajda, 3. a

MAVRIČNA POMLAD

Nekoč je ponovno nastopila pomlad. Vsi so jo imeli radi, še posebej Mija in njena mama. A Miji se je zdelo, da ji v tej pomladi vseeno nekaj manjka.

Neko jutro je mama Miji spekla piškote, da ne bo lačna, ko bo ona v službi. Mija je vesela planila po piškotih, a ko jih je poskusila, ji niso bili zares dobri. Mamo je vprašala, zakaj so tako čudnega okusa in ta ji je odgovorila, da najbrž zato, ker je po njih polila prav poseben čudežni preliv. Mija je bila sprva jezna, ker je vedela, da teh piškotov nikakor ne bo mogla pojesti. Ko je mama odšla v službo, se je Mija skušala prisiliti, da poje še kakšen piškot. A so bili tako zelo čudnega okusa, da jih je vrgla kar čez okno. V tistem trenutku se je narava začela spreminjati v mavrične barve. Tudi Mijine oči so postale mavrične. Rekla je: »To je to! Zdaj je pomlad takšna, kot mora biti.« Ko je mama opazila, kaj se v naravi dogaja, se je takoj vrnila domov. Stopila je v stanovanje in videla, kako se Miji mavrično svetijo oči. Sprva se je prestrašila, a jo je Mija potolažila, da si je ravno tako pomlad želela. Od takrat mama spomladi speče piškote s čudežnim prelivom in z Mijo si tako vsako leto pričarata mavrično pomlad.

Sofia Bočkaj, 3. a

Uroš Veron Lah, 3. a

ČUDEŽNA TORBA IN LUKA

Nekoč je živel Luka, ki je imel torbo. Luka je imel veliko želja. Nekega dne je šel s svojo torbo peš na izlet. Ko je tako hodil, si je po treh dneh zaželel, da bi imel avto, s katerim bi lahko potoval. Svojo željo je izrekel na glas. Takrat se je njegova torba zatresla in se spremenila v čisto pravi avto. Luka je bil zelo presenečen in hkrati presrečen. Od takrat so bili njegovi izleti še bolj čudoviti, saj je lahko z avtom potoval v najbolj oddaljene kraje.

S svojo čudežno torbo, ki je bila zdaj avto, je srečno živel do konca svojih dni.

Uroš Veron Lah, 3. a

RDEČA KAPICA, ZVER IN MAČEHA

Nekoč, nekdanj, nekje je živela Rdeča Kapica. Stara je bila tri leta. Tri? Saj ne, stara je bila devetnajst let. Nekega dne ji je mama naročila, da babici odnese potico in vino. In tako se je Rdeča Kapica odpravila na pot. Najprej je hodila po vasi. Med potjo si je veselo prepevala:

»La, la la la la,

hitro zdaj tecimo tja,

kjer je babica doma ...«

Kar naenkrat se je pred njo pojavila zver. Rdeča Kapica je pomislila, da je to zagotovo Zver iz pravljice Lepotica in Zver. Zver pa si je rekla: »Glej, glej. Če to ni Rdeča Kapica? Kako je lepa. Takoj bi se poročil z njo, a kdo bi se zaljubil v tako grdobno, kot sem sam.«

V tistem trenutku je mimo njiju prišla čarovnica, preoblečena v starko. To je bila v resnici mačeha iz pravljice o Sneguljčici. »Jabolko! Kupi kdo jabolko?« je kričala.

Rdeča Kapica je bila že pošteno lačna, zato je res kupila jabolko. A takoj, ko je ugriznila vanj, se je mrtva zgrudila po tleh. Zlobna starka se je zarežala in seveda takoj odvihrala neznano kam. Zver je bila zelo žalostna. Pomislila je, da bi Rdečo Kapico morda lahko prebudil poljub. Takoj, ko ji je Zver dala poljub, je Rdeča Kapica znova oživela. A zgodil se je še en čudež. V tistem trenutku se je tudi Zver spremenila v prekrasnega kraljeviča. Ker je bila Rdeča Kapica tako zelo lepa, se je zdaj kraljevič opogumil in jo vprašal, če bi se poročila z njim. »Seveda, z veseljem bi postala tvoja žena. Še prej pa te prosim, da skupaj odneseva tole košaro k moji babici.«

Storila sta tako. Kmalu so zazvonili poročni zvonovi in kot mož in žena sta srečno živela do konca svojih dni.

Katarina Ladič, 4. b

PRAVLJICA O PUMI

Nekoč je živel fant, ki mu je bilo ime Niko in si je zelo želel majhno pumo. Starša sta mu obrazložila, da pume doma ne more imeti, ker je divja žival in živi v naravi.

Zato se je Niko odločil, da bo šel pumo obiskat v pumski gozd. V pumskem gozdu je bilo veliko ma-lih pum, ki so se Nika zelo razveselile. Niko se je s pumami takoj spoprijateljil in je bil zelo navdušen saj se mu je uresničila zelo velika želja. Tako se je lahko vsak dan v prostem času šel igrati v gozd k majhnim pumam. Igrali so se. Človek ne jezi se, skakali so gumitvist in plezali po drevesu. Tudi peli in plesali so na najbolj zabavne ritme. Niko je ugotovil, da pume niso tako zelo divje in da se ima z njimi prav fajn. Nekoč so mu podarile bleščeči kamenček s čudežno močjo. Kadar je Niko pihnil vanj, se mu je domača naloga kar sama napisala.

Bil je najsrečnejši fantek na svetu in ker ni rabil več pisati domače naloge, mu je ostalo veliko več časa za igro s pumami.

Niko Goričan, 2. b

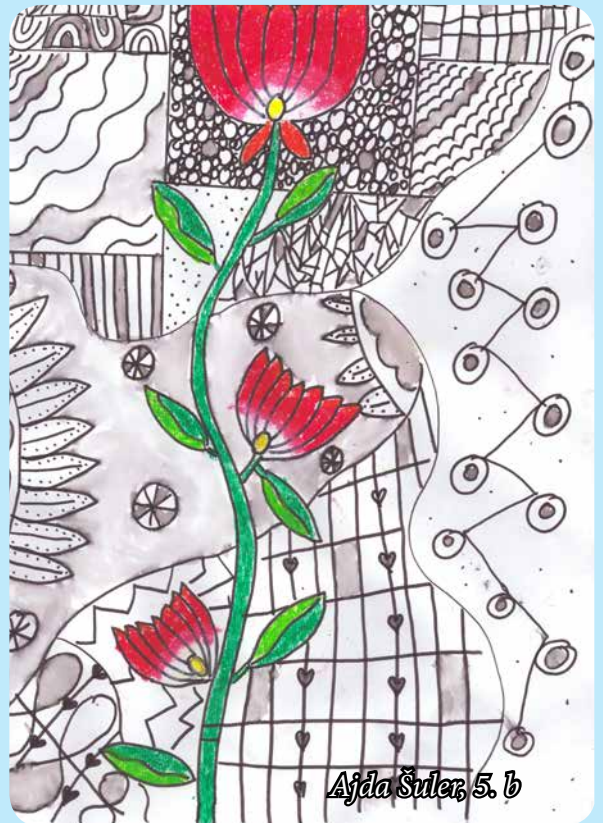
Mia Madjar, 6. b

Gea Cartl, 6. b

Lejla Mlakar, 5. b

Ajda Šuler, 5. b

PRAVLJICA O MUCI MAJI

Nekoč je živela muca po imenu Maja. Bila je prijazna, vendar pa ni imela prijateljev, saj je bila brez ene tačke.

Vse muce so se norčevale iz nje in se niso hotele igrati z njo. Zato je odšla daleč vstran. Tavalala je in tavalala. Bila lačna, premražena in umazana. Nekega dne je bila že tako uboga, da je obležala. Nato jo je zagledal deček, ki je šel z šole in je muco vzela s sabo domov. Doma jo je nahranil, umil in ji dal topel domek.

Od tistega dne je bila Maja zelo srečna. Ni pa bila to kar neka muca. Čeprav ni imela tačke, je imela nadnaravno moč. Dečku, ki ji je tako nesebično pomagal, je vsak dan pričarala novo igračo. Tako je bil srečen tudi on. In živela je srečno do konca svojih dni.

Rebeka Lukavski, 2. b

O MUCI PIKI

Nekoč je živela muca Pika. Bila je bele barve in na vrhu hrbta je imela veliko črno liso. Imela je dva čudovita skrbnika – Toneta in Liziko.

Pika se je nekega dne odpravila malo sama raziskovat in glej ga zlomka, pozabila je, kje je doma. Pika je tavalala in tavalala, a poti nazaj se ni spomnila. Prišla je do vrat, kjer je zamijavkala: »Mijav, mijav!« Vrata ji je vljudno odprla gospa Mici. »Glej jo, glej, saj ti si Pika.« Prepoznala jo je po velikem črnem madežu. Mici v resnici ni bila prijazna gospa, pač pa zlobna čarovnica. Čeprav je poznala njene lastnike, jih ni poklicala. Piko je hotela obdržati, da bi zanjo opravljala gospodinjska opravila: ribala tla, kuhala in pomivala posodo. Ker Pika ni vedela, kje je doma, je delo sprejela, čeprav ne rada. Vsak dan je bila zelo utrujena od vseh opravil. Nekega dne je na bližnje drevo priletela ptička in Pika povedala, da ve, kje je zares doma. Pika je bila navdušena in prosila ptičko, če lahko njenim lastnikom sporoči, da pridejo po njo. Še isti trenutek se je ptička odpravila k lastnikom mačke Pike. »Našla sem jo!« je vpila na vrtu njihovega doma. »Vem, kje je vajina muca.« Z vso hitrostjo sta oddrvela do hiše zlobne čarovnice Mici in muca Pika se je zatekla naravnost v naročje svojih lastnikov. Od tistega dne sta jo lastnika zmeraj imela na svojih očeh in je nikoli nista spustila iz pred oči.

Muca Pika je dobila novo prijateljico ptičko in še danes živita, živi in zdravi. O čarovnici Mici pa nismo več slišali.

Anastazija Jerenec Cafuta, 2. b

MALA MORSKA DEKLICA IŠČE DRUŽINO

Nekoč je živela mala morska deklina, ki je imela veliko družino.

Nekega dne je šla daleč od doma, zato se izgubila. Bila je zelo žalostna. Iskala je svojo družino. Videla je jato rib in jih vprašala, če vedo, kje je njena družina. Rekle so, da ne vedo in so jo napotile k hobotnici. Hobotnica je imela čarobno kroglo. Mala morska deklina je šla do hobotnice in ji povedala, da išče svojo družino. Hobotnica ji je rekla, naj pogleda v čarobno kroglo in bo videla svojo družino. Deklina je pogledala in videla, da so vsi doma. Bila je še bolj žalostna. Hobotnica ji je povedala, da ji lahko čarobna krogla pokaže pot domov. Deklina je še enkrat pogledala v njo in res je videla pot domov. Hitro se je odpravila. Ko je prišla domov, je bila zelo srečna.

Mala morska deklina si je obljubila, da nikoli več ne gre daleč od doma.

Meta Roškar, 3. b

PRINCESA IN PES

Nekoč je živila princesa. Bila je zelo osamljena, zato si je želela veliko prijateljev. Nekega dne je odšla v gozd in srečala psa. Videla je, da kuža nima ovratnice. Ker je bila princesa dobrega srca, je vzela kužka s sabo domov. Dala mu je ime Piki. Princesina mama ni marala živali. Zanj je bilo pomembno samo bogastvo. Naredila je načrt, kako se bo znebila Pikija. Naslednje jutro je princesa ugotovila, da je Piki izginil. Pregledala je vse sobe, vprašala vse graščake. Nihče ni nič vedel. Nazadnje je morala vprašati svojo mamo. Mama je povedala, da je Pikija odpeljala v zavetišče. Princeso pa poslala v njeno sobo. Tam ji je nastavila zastrupljeno hrano. Princesa se je ni dotaknila. Videla je okno, skozi katerega je pobegnila. Odšla je do zavetišča in zagledala Pikija. Odšla sta domov. Pes je pregnal princeskino mamo. Piki je pojedel nekaj briketov in čez sedem sekund začel govoriti. Princesa je bila zelo srečna. Živila sta srečna, do konca svojih dni.

Mia Huzjak, 3. b

NOVI GRAD

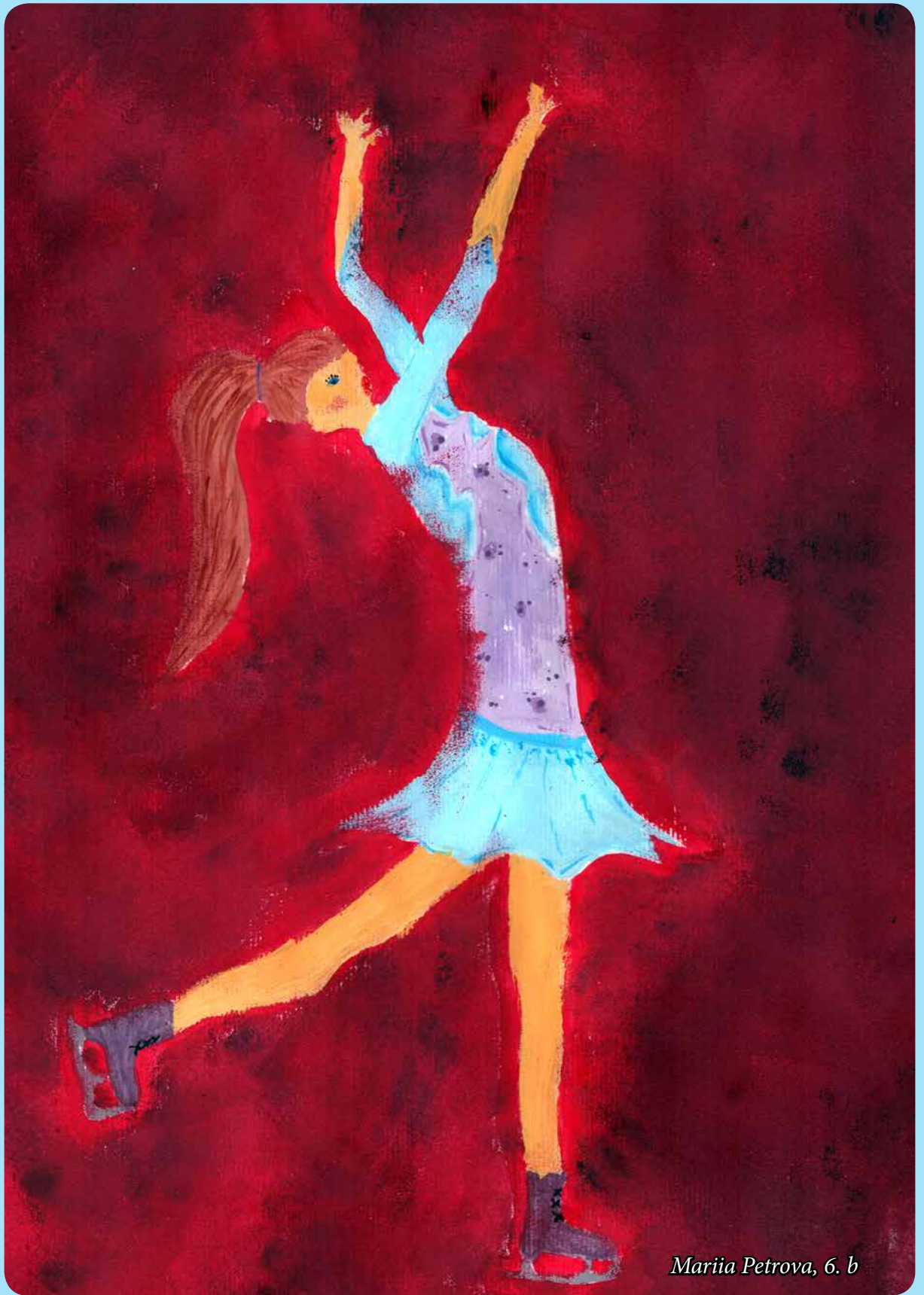
Nekoč je živel kralj. Imel je zelo majhen grad. Nekega dne se je odločil, da bo šel na sprehod. Na sprehodu je videl zelo velik in lep grad. Ko je prišel do gradu, je videl, da pred vrati stoji prelepa kraljična. Kralj se je zaljubil. Vprašal jo je, če lahko vstopi. Kraljična mu je dovolila. Takoj, ko je kralj sedel, je grad začela napadati vojska. Kraljična se je ustrašila. Kralj je popil čarobni napitek. Poletel je ven in vse pregnal. Ko je prišel na grad, ga je kraljična objela. To je videla kraljičina mamica. Kralju je rekla naj zapusti grad. Kraljična je mamici povedala, da je kralj pregnal vojsko, ki je napadla njihov grad. Mama se mu je zahvalila. Predlagala je, da bi se poročila. Kralj in kraljična sta se strinjala. Imeli so veliko poroko in živeli srečno, do konca svojih dni.

Nadja Muharemović, 3. b

DEKLICA ANA

Nekoč je živila majhna, revna deklica. Imela je majhno kočico. Bila je jesen in zunaj je bilo zelo mrzlo. Deklica Ana je šla v mesto po dračje. Dračje je stalo tri zlatnike, a deklica ni imela denarja. Odločila se je, da gre ponj v gozd. V gozdu je našla psičko. Psička je bila lačna, zato jo je Ana odpeljala domov. Po poti sta nabrali dračje. Ana je doma zakurila ogenj. Psičko je poimenovala Gaja. Skupaj sta zaspali. Ko se je Ana zbudila, psičke ni bilo več. Ana je bila zelo žalostna. Začela jo je iskati. Preiskala je celo mesto. Nato je šla v gozd. V gozdu je našla votlino, ki je bila zasuta. Deklica se je naslonila na skalo. Mislila je, da nikoli ne bo našla psičke. Nenadoma so se sklale razmaknile. Deklica je padla v votlino, v kateri je bilo sedem tunelov. Šla je v levega. Prišla je do velike sobe. Tam je našla psičko Gajo. Bila je v kletki. Prišel je čarovnik. Deklica Ana se je skrila. Čez nekaj trenutkov je čarovnik odšel. Deklica je hitro odpeljala psičko. Zbežali sta proti domu. Previdno sta hodili po gozdu in nabrali dračje. V mestu sta ga prodali. Dobili sta veliko zlatnikov. Postali sta bogati. Živeli sta srečno, do konca svojih dni.

Lovro Zorec, 3. b

Mariia Petrova, 6. b

VESOLJČKOVA ZGODBA

Vesoljček je praznoval novo leto s prijateljico Zarjo. Ko sta praznovala, je nenadoma priletela mimo raketa. Letela je tako blizu, da je po pomoti vzela vesoljčka in odletela nazaj v vesolje. Ko je raketa prišla domov, so to opazili komaj čez en teden in tako šele po enem tednu odkrili vesoljčka. Potem so ga odpeljali varno nazaj na Zemljo. Z Zarjo sta dalje praznovala novo leto. Pravljice je konec in počil je lonec.

Leonora Ladič, 2. b

RDEČA SNEGULJČICA

Pred davnimi časi je živela Sneguljčica. Imela je mamo in babico. Nekega dne je babica močno zbolela in ko je mama od Sneguljčice to izvedela, jo je močno zaskrbelo. Nato se je domislila, da bo svoji preljubi Sneguljčici za večji pogum napravila rdečo kapico. Rdeča barva je bila Sneguljčina najljubša. Ko so vaščani te soteske to izvedeli, so jo začeli klicati rdeča Sneguljčica. Babica pa je bila še zmeraj bolna, zato je mama Sneguljčico prosila, da ji odnese potico, čaj in rože. Babica je namreč živela nekoliko stran, na robu gozda. Sneguljčica se je odpravila na pot. Med potjo jo je zgrabila utrujenost. Odločila se je, da bo poiskala udoben kraj, kjer bi si lahko odpočila. Nenadoma je zagledala majhno hišico. Stopila je do nje in potrkala. Nihče ni odprl. Poskusila je še enkrat. Nič. Pritisnila je na kljuko in vrata so se odprla. Takoj zatem, ko je vstopila, je osupnila. Vse v hišici je bilo tako majhno – krožniki, žlice, kozarci, prtički ... Povzpela se je po stopnicah. V zgornjem nadstropju je zagledala sedem majhnih posteljic. Zelo se jih je razveselila. Ker so bile tako zelo majhne, se je ulegla kar čez vse. »Ravno prav mehko,« je pomislila in hipoma zaspala. Ko se je prebudila, je pred sabo zagledala sedem palčkov, ki so strmeli vanjo. Začudeno so gledali drug v drugega. Ona je strmela v palčke in palčki so strmeli vanjo. Minilo je nekaj trenutkov, nato je spregovoril najmlajši palček: »Zakaj si vdrla v naš dom?« »Bila sem zelo utrujena. K babici grem, ki je zelo bolna. Nesem ji potico, čaj in rože, saj si želim, da se čimprej pozdravi. Med potjo sem postala zelo utrujena. Zagledala sem vašo hiško in zdaj sem tukaj.« Palčki so jo pozorno poslušali, nato pa ji rekli, da ni lepo kar nekomu vdreti v hišo in se delati, da je hiša tvoja. Sneguljčici je postalo nerodno, zato se je opravičila: »Oprostite mi, za mojo nepremišljenost.« Palčki so njeno opravičilo navidezno sprejeli. »Hvala vam palčki, res ste prijazni. Zdaj pa se moram odpraviti dalje, do babice.« A palčki so pokazali drugo plat. Niso ji dovolili, da odide. Zaklenili so vrata in ji rekli, da bo kaznovana za svoja dejanja. Od sedaj bo čistila in pomivala za seboj in njimi.

Sneguljčica je bila žalostna. Njene misli so bile pri babici. Kljub vsemu se je takrat, ko so palčki odšli na delo in zaklenili vrata hiške za seboj, lotila pospravljanja njihove hiške. Med pometanjem ji je na tla padel vrč in se razbil. Zelo se je prestrašila. »Zdaj bodo šele palčki jezni,« je pomislila. A v tistem trenutku se je iz vrča prikazal duh, ki je že dolgo bival v tem vrču. Rekel je Sneguljčici: »Rešila si me, zato ti izpolnim eno željo.« Rdeča Sneguljčica si je od vsega najbolj želela, da bi se lahko čimprej odpravila do svoje babice. Duh je seveda uslišal in izpolnil njeno željo, nato pa se vrnil v svojo nekdanjo deželo za devetimi gorami. Rdeča Sneguljčica je bila presrečna, ko se je znašla pred vrati babičine hiške. Potrkala je in ko jo je babica povabila naprej, je vstopila. Babica se je zelo razveselila. Zaradi dobrot, ki jih je prinesla, je kmalu ozdravela. Takrat se je rdeča Sneguljčica lahko vrnila nazaj domov k svoji mami.

Palčki pa še danes iščejo rdečo Sneguljčico. Nikoli niso izvedeli, kaj se je zares zgodilo in kako ji je uspelo pobeogniti iz njihove hiške.

Hana Trop, 4. b

MALA SKOKICA

Skokica, po imenu Mala skokica, je odšla z mamo in očetom v gozd in potem so se razdelili. Mala skokica je našla luknjo in tisti hip, ko je hotela pogledati, jo je poklicala mama, da gredo domov.

Naslednji dan se je oče odločil, da gredo taborit v gozd. Zgodaj zjutraj je šla Mala skokica v gozd in ko je končno našla luknjo, je pogledala, kaj je noter.

V tej luknji so bile gobe napolnjene do vrha in čeprav si jih trgal, niso nikoli zmanjkale. To so bile v resnici čudežne gobe.

Potem je mama naredila gobovo juho.

Liam Bombek, 2. b

EVA IN LUČKA LINA

Lučka Lina ni marala svetlobe. Bilo jo je strah, da se bo pokvarila. Res tega ni hotela, a vendarle je mogla svetiti zaradi punčki Eve, ki je hodila v 1. razred in je bila stara 6 let.

»Ne boj se, Lučka Lina, jaz sem tvoja prijateljica,« ji je rekla Eva.

»O, kako lepo! A jaz vseeno ne maram svetlobe,« je odgovorila Lučka.

Eva je Lučki povedala: »Mami in očka sta rekla, da se morem navaditi spati v temi, kot velika punca.«

Lučka si je oddahnila, a v istem hipu ji je Eva povedala, da bo to težko, saj se teme zelo boji.

Dodala je še: »Reciva tako – prižgala te bom samo takrat, ko me bo strah in te bom potrebovala.«

»Kako mi je žal, da jaz ne rastem in ne sijem kot veliko Sonce,« je rekla Lučka Lina.

»Ti nikoli ne boš zrasla kot Sonce,« je rekla Eva. In nadaljevala: »Ker si narejena kot majhna lučka.«

»Žal res,« je potožila Lučka Lina.

V tistem trenutku je skozi odprto okno zapihal veter in s sabo prinesel čudežni prah. Ko je čudežni prah oplazil lučko, se je zgodilo nekaj nenavadnega. Lučka Lina je začela rasti in sijati s tako močjo, da ju je skoraj oslepila. Naenkrat je postala tako pogumna, da je ni bilo nič več strah, da se bi pokvarila. Bila je neznansko srečna. Od zdaj naprej je lahko svetila s polno močjo in svetlobe je ni bilo več strah. Eve pa ni več skrbelo, da bi morala spati v temi.

Lučka Lina in Eva sta bili tako v temnih nočeh najboljši par in postali sta najboljši prijateljici kot pravi šolski BFF.

Veronika Mergeduš, 2. b

ČUDEŽNA VRATCA

Nekoč je živela deklita, ki si je močno želela klavir. Ni imela veliko denarja, da bi si ga kupila. Zato je bila zelo žalostna.

Nekega večera je videla majhna vratca. Želela si je skozi. Na nočni omarici je zagledala piškotek. Vzela ga je. Ugriznila je vanj in se takoj pomanjšala. Ko se je pomanjšala, so se vratca odprla. Šla je skozi. Za vrati je videla deželo klavirjev. Klavirji so bili vsepovsod. Vendar niso bili samo klavirji. Bil je tudi velik travnik, na katerem je bilo polno živali. Šla je naprej in zagledala sovo. Sova jo je vprašala, če želi videti najlepši klavir na svetu. Deklita si je to zelo želela. Sova jo je odpeljala do njega.

Deklita je srečna na njega igrala do konca svojih dni.

Iva Bečirović, 3. b

Nuša Knez, 8. a

Ines Ignac, 3. a

Manca Šajtegel, 3. a

Sofia Stigar, 3. a

Meta Roškar, 3. b

ANABELA IN LIDIJA

Nekoč je živila princesa po imenu Anabela. Za njo je vedela tudi njena sestra Lidija. Želela jo je uničiti. Imela je tudi svojega netopirja.

Neke noči je Lidija ugrabila Anabelo. Odpeljala jo je v svoj temen dom. Tam je na živalih preizkušala napoje. Ko se je Anabela zbudila, je videla, koliko živali je ujetih v kletkah. Želela si je, da njena sestra ne bi bila tako nesramna do okolja.

Ko je videla, da je tudi sama ujeta v kletki, je opazila, da je na polici ključ. Poskusila ga je vzeti, a ji ni uspelo. Ko je poskusila še enkrat, jo je opazila Lidija. V nekem trenutku pa Lidija vendarle ni bila dovolj pozorna in Anabela je uspela vzeti ključ.

Lidijo je še poskušala pregovoriti, da so živali naše prijateljice, nato pa ji je uspelo pobegniti. Pomagala je, da so tudi nekatere živali pobegnile. Iz lonca je izbruhnil napoj, ki se je zdaj obrnil proti Lidiji. Takrat je Lidija ugotovila, kakšno napako je naredila. Mislila je, da je z njo konec. Ko je pogledala gor v strop, je opazila svetlobo. Sledila ji je.

Ugotovila je, da je Anabela ni zapustila. Anabela je rekla: »Nikoli te ne bi, saj sva sestri.« Lidija je bila od takrat prijazna in izpustila še vse preostale živali. Tudi svojega netopirja, kljub temu, da je bila nanj zelo navezana.

Anabela in Lidija sta skupaj vladali kraljestvu in srečno živeli do konca svojih dni.

Ana Gornik, 2. b

ČEBELICA ŽUŽU SPOZNA NOVO PRIJATELJICO

Nekega pomladnega dne se je rodila mala čbelica Žužu. Poletela je iz čebelnjaka, se ozrla naokrog in sama pri sebi dejala: »O, kako je lepo! Vse je tako zeleno in dišeče.« Obkrožalo jo je veliko lepih rož. Pred sabo je zagledala cvetlico, ki se ji je nasmehnila. Bila je najlepša med vsemi rožami.

Mala čbelica je poletela k njej in jo pozdravila. Vprašala jo je ali želi biti njena prijateljica. »Seveda bova prijateljici,« je veselo vzkliknila rožica, ki ji je bilo ime Cvetka. Prijateljici sta se od takrat naprej cele dneve igrali in uživali pod toplimi sončnimi žarki. Nekega dne je ob koncu dneva Cvetka čbelici podarila svoj cvetni nektar. Po vrnitvi v čebelnjak je Žužu z nasmeškom na obrazu zaspala. Naslednje jutro je znova poletela k svoji novi prijateljici. Takoj, ko je prispela, je videla, da ima Cvetka zlomljeno steblo. Vprašala jo je, kaj se je zgodilo. Cvetka ji je povedala, da je ponoči zapihal močan veter. Njeno steblo ni bilo dovolj trdno, zato ga je veter polomil. Z njenega listka je kanila solzica.

»Ne srkbi,« je rekla Žužu. »Pomagala ti bom, da ozdraviš.«

Cel teden je Žužu Cvetki prinašala čbelji vosek, s katerim je mazala zlomljeno steblo in ga celila. Nekega jutra, ko je Žužu spet obiskala Cvetko, je bila ta vesela in nasmejana. Povedala, da je nič več ne boli in da je zdaj ozdravljena. Zelo je bila hvaležna svoji prijateljici, da ji je pomagala s čudežnim zdravilom. Veselo sta se igrali do večera.

Poletje je hitro minilo in prišla je jesen. Prijateljici sta se morali posloviti. Pripraviti sta se morali na zimsko spanje. Bili sta žalostni, da se nekaj časa ne bosta videli. Pozimi sta sanjali o toplih pomladnih dneh, ko se bosta lahko spet igrali, se veselili in si pomagali v težkih trenutkih, kot si pomagajo le najboljši prijatelji. Kdo ve ali so se te želje že uresničile?

Adriana Frangeš, 2. a

VOZILA POTUJEJO OKOLI SVETA

Nekoč, za devetimi gorami je živel človek, ki je odšel z avtom na železniško postajo. Parkiral je avtomobil in odšel na tretji peron. Čez nekaj časa je prišel moder, zelo hiter vlak. Z njim je prečkal tri države in se vozil devet ur. Prispel je do letališča v Estoniji. Človek je vzletel z letalom in preletel devet držav in tri morja. Na koncu je prispel v Brazilijo.

V Braziliji je z džipom brez strehe in z dvema rezervnima kolesoma prečkal deževni gozd. Potem se je z avtobusom odpeljal v Argentino. Prečkal jo je z motornimi sanmi. Ko je prispel do obale, so motorne sani potonile. Iz vode jih je rešil južnomorski kit in mu jih je prinesel na njegovem repu ter rekel: »Poišči rdeč balon z belimi zastavami.« Človek je poiskal balon in z njim poletel do slapov. V največjem slapu se je naredila velika luknja. Človek je stopil skozi in se naenkrat znašel v Piranu, v Sloveniji. Pot je nadaljeval z avtomodom proti svojemu domu v Angliji. Z avtomodom se je peljal do nemškega podmorskega vlaka. Pot do Londona je prevozil z motorjem. S taksijem je prispel do bencinske črpalke. Tam si je izposodil štirikolesnik in se srečen vrnil domov.

Miha Makovec, 2. a

LEPOTICA IN SEDEM KOZLIČKOV

Nekoč je z očetom živela lepotica in ime ji je bilo Zalika. Imela sta sedem kozličkov. Nekega dne je oče Zaliki naročil, naj Zveri odnese stekleni čevlji in rdečo vrtnico. Tako je Zalika odšla proti Zverinem gradu, oče pa po nakupih in kozlički so ostali sami doma. Takrat se je do njihove hiše prikradel volk. Kozlički so se skrili v veliko uro, zato jih volk ni našel. Kozlički so se vse predobro spominjali, kako jih je nekoč volk enkrat že pojedel. Čeprav jih je takrat lovec rešil, tega niso želeli zares še enkrat doživeti.

Med tem časom je Zalika prispela do gradu. Skočila je s konja in stekla v notranjost gradu, kjer jo je že nestrpno čakala Zver. Zalika je Zveri izročila košaro s steklenim čevljičkom in vrtnico, nato pa se poslovila in odšla nazaj domov. Ko se je vrnila, kozličkov ni bilo nikjer. Prestrašila se je, da jih je spet požrl volk. Takrat pa je potrkalo na vrata. Pred njimi je stal volk, preoblečen v babico. Babica, ki je bila v resnici volk, je prosila, če ji Zalika lahko izroči enega kozlička, da ji bo delal družbo, ker je tako zelo osamljena. Tudi, če bi ji Zalika želela ustreči, ji ni mogla, saj kozličkov ni bilo nikjer. Volk, preoblečen v babico, je jezen odšel, saj tudi tokrat njegov načrt ni deloval.

Zalika, še vedno v skrbeh, kje so njeni kozlički, ni vedela, kaj bi. Odločila se je, da počaka na očeta in jih skupaj poiščeta. Nato se je usedla in začela brati pravljico o Rdeči Kapici. Prav vesela je bila, da nobenega kozlička ni podarila babici. Po prebrani pravljici je takoj vedela, da se je skoraj zagotovo volk preoblekel vanjo. Očeta še ni bilo nazaj, Zaliko pa je vse bolj skrbelo, kje so njeni kozlički. Takrat pa je zaslišala trušč, ki je prihajal iz velike ure. Previdno je odprla vratca in iz ure so začeli drug za drugim skakati kozlički. Joj, kako se jih je razveselila. Prav vseh sedem je bilo tam. Vsakega posebej je objela, nato pa zaslišala očeta, ki je prihajal s tržnice. Hitro je posedla kozličke v krog, vzela pravljico Lepotica in sedem kozličkov in jim začela brati. Ko je oče stopil v hišo, je vse izgledalo točno tako, kot mora.

Lila Marie Taylor, 4. b

CHARLY - PRVI PES, KI JE LETEL

Charly! Charly! CHARLY KJE SI?! CHARLY, SEM!« kličem po letalu. Ime mi je Elij (prebere se Elij) in sem s starši namenjena z letalom na Maldive. Seveda gre z mano tudi moj pes Charly, pasme zlatega prinašalca, ki mu po glavi kot roj čebel rojijo neumnosti, a ga imam vseeno z vsem srcem rada. Njegova zdajšnja potegavščina je bila, da je, ko sem ga za sekundo spustila iz potovalne kletke in ga s povodcem privezala, pregrizel povodec in pobegnil.

Tako v skrbeh za svojega psa tekam z enega konca letala do drugega in ga kličem po imenu. »Dovolj je Elij!«, reče mama, ko že desetič pritečem mimo. »Charly se bo že sam pokazal.« Nisem prepričana, da se bo res, saj bi se potem verjetno že. »Morda se je s povodcem kje zataknil,« pomislim in stečem naprej, ne da bi se zmenila za mamó. Nenadoma se ustavim in pogledam v desno. Zasilni izhod je odprt! Ampak, saj nihče ni rekel, da je potrebna evakuacija. Ni mi jasno. Zaslišim glas po zvočnikih, ki reče: »Pristajamo na letališču Maldivi. Prosimó, da si zapnete varnostne pasove.« Še zadnjič pogledam proti skrivnostno odprtemu zasilnemu izhodu in vidim črno padalo, za katerim pada policijsko padalo. Na policijskem padalu pa stoji Charly! Charly, moj zmešani pes je skočil skozi zasilni izhod!

»Elij! Tukaj si! Pristali bomo, gremo!« zaslišim mamó, ki priteče in nato naredi premor, saj je zagledala odprt zasilni izhod. »Si ti odprla zasilni izhod?« vpraša dvomeče. »Ne, ampak Charly« ... Zaihtela sem. »Če Charly pade s padala, se bo ubil,« pomislim. V mislih se mi naredi podoba mojega psa, kako pada, pada in ... »Charly je odprl izhod?!« vpraša mama presenečeno in še bolj dvomeče. Zbrala sem se in pokazala na padala, ki so pristajala. »Tisti s črnim padalom ga je. Charly ga je verjetno hotel ustaviti in je skočil za njim. Imel je velikansko srečo, da je padel na policijsko padalo, sicer bi se ubil,« sem mami povedala moj sklep. »Vsaj mislim, da se je to zgodilo,« sem hitro dodala. »Možno,« je po kratkem premisleku rekla mama. »Zdaj pa pridi.« Ko smo končno pristali, sva stekli z letala in kdo me je pričakal pred letališčem?! CHARLY!!!!

Kot dva zaročenca sva stekla drug proti drugem. Hip pozneje pa je pripeljal policijski avtomobil. Ven je stopil policist in me vprašal: »Je ta pes tvoj?« »Ja,« sem odgovorila. »Potem moraš biti zelo ponosna nanj. Ta pes je ravno ulovil enega od najnevarnejših zločincev na svetu,« je rekel z občudovanjem. »Res?« sem vprašala. Prikimal je in jaz sem Charlya še močneje objela in tudi mama in oče nista mogla kaj, da ga ne bi pohvalila. »Takšni psi so policiji všeč ... Saj ga ne bi mogoče ... Prodali?« je vprašal z dvomom v glasu. »NIKOLI!!!!« sem se prestrašila, starša pa sta policistu odkimala. »Se mi je zdelo,« se je zasmel ob našem strahu. »Zdaj pa moram tega gospoda odpeljati na varno,« je rekel in pokazal na zadnji del avtomobila. »Srečno, Charly, prvi pes, ki je letel,« je rekel Charlyu in se odpeljal.

Ta dan je bil za Charlya verjetno eden izmed boljših, saj smo ga do noči hvalili in ga razvajali. Naslednji dan sem kupila časopis, katerega prva stran je danes v okvirjena na steni in na katero Charly vsakič, ko gre mimo laja. Vedno si, ko Charly naredi kakšno lumparijo, rečem: »Mojega zmešanega Charlya so te potegavščine vodile do lovljenja zločincev in do letenja.« »HOV!« vam pa namenja še Charly, kar po pasje pomeni: »Na padalu seveda.«

Zdaj se z Charlyom sprehajava v parku in se spominjava njegovih pustolovščin.

Lila Marie Taylor, 4. b

Žana Muhič, 6. a

Elana Arnuš, 6. a

Leo Bromše, 6. a

Florentina Zenuni Brojaj, 6. a

ČUDEŽNI HRČEK

Nekega dne se je v hrčji duplini skotil prvi mladič hrčje družine. Mama ga je ves čas hranila in ko je bil star eno leto, je dobil še štiri bratce.

Drugi bratci so se skotili v Italiji. Poslušajte, kako se je zgodilo.

Hrčkova starša sta morala nujno v Italijo po hrano. Mali hrček je šel zraven. Potovali so z letalom in tam sta starša poiskala zavetje. Medtem pa je mali hrček šel raziskovat naokrog. Videl je zlato goro in se nanjo povzpel. Na gori je našel zlato.

Medtem sta starša dobila še štiri mladičke. Za malega hrčka sta bila zaskrbljena. Ko se je ta vrnil, je prinesel zlato. Vsi so se razveselili. Zdaj bodo lahko kupili hrane na pretek.

Ko je oče priskrbel hrano za hrčjo družino, so se vsi srečni vrnil domov. Hrane jim sedaj, ko imajo zlato, ne bo nikoli zmanjkalo.

Blaž Alič, 2. a

RAČEK RIKI

Nekoč je živel raček, po imenu Riki. Z mamo sta imela vrt, kjer je zrastel čarobni korenček. Riki ga je odkril in si odrezal kos in takoj začel govoriti. Nato je čarobni korenček razrezal na tri kose. Povabil je svoje tri prijatelje, da poskusijo ta čarobni korenček. Naenkrat je prišel zloben škrat in en kos korenčka ukradel. Riki ga je ulovil in ga okregal. Škrat je vrnil kos čarobnega korenčka in obljubil, da česa takšnega ne bo več počel. Potem so vse tri račke pojedle vsaka svoj kos čudežnega korenčka in začele govoriti. Škrat pa se je naučil, da se ne sme krasti.

Viktorija Milica Kokol, 2. a

LETEČE PLENIČKE

Nekoč je živel tovornjak, ki je vsak tretji dan vozil pleničke v trgovine. Nekega dne jih je ponovno naložil in šel na pot. Med vožnjo je zaslišal, kako je nekaj sedemkrat zaropotalo. Mislil je, da je to zaradi vetra. Ko je prispel na cilj, je ugotovil, da pleničk ni več. Odločil se je, da jih bo poiskal. Medtem je iz prikolice poletela zlobna vila, ki se je z njim malo poigrala. Pogledal je v zrak in videl leteče pleničke. Imele so krila. Ugotovil je, da jih je začarala vila. Vzel je veliko mrežo in jih začel loviti. Ko je vse ulovil, jim je porezal krila in pleničke pospravil nazaj na prikolico ter jih odpeljal v trgovine, kjer jih bodo starši lahko kupili za svoje otroke.

Nace Irgl, 2. a

ŠEST VILINSKIH METULJČKOV

Za devetimi gorami so nekega dne v kraljestvu živeli vilinski metuljčki. Vsak metuljček je barval svojo barvo na mavrici. Nekega dne pa se je mavrica razlila. Rdeči metuljček je stekel h kraljici in ji z veliko grozo to povedal. Takrat se je pokazalo sonce in začel je padati dež. Ko je nekaj časa deževalo in sonce sijalo, se je mavrica vrnila. In ta mavrica je ostala takšna, kot mora biti. Začela se je zima. Mavrica je zmrznila. A, na srečo metuljčkov, je ostala takšna kot je, na svojem mestu.

Jaka Kelner, 2. a

TROPSKI SADEŽI IN ZMAJ - TO JE PRAVI DIRENDAJ

Nekoč je živel zmaj po imenu Šnofi. Zelo rad je pisal pesmi in igral tenis. Nekoč se je odločil, da gre s svojim avtom Fičotom potovat na Havaje. Naslednji dan je odšel z velikim nahrbtnikom in ogromnim zabojem solate na pot. Čez 4 ure je prišel na svoj cilj.

Najprej je iz svojega kovčka vzel teniški lopar in žogico ter začel igrati s steno. Čez čas mu je začelo postajati dolgčas in se je odločil, da gre spat. A naenkrat je zaslišal krik iz sosednjega gozda. Šel je pogledat in videl kokos, ki je padel s palme. Hotel ga je zlomiti, a je spet zaslišal nek glas. Ugotovil je, da kričanje prihaja iz ust kokosa. Kokos mu je povedal, da mu je ime Koko in da ima še tri prijatelje, po imenih: Ananas, Mango in Avokado.

Zmaj Šnofi jih je takoj želel spoznati, zato sta se s Kokotom odpravila na pot do tropskega gozda. A po poti ni šlo vse po načrtu. Napadli so ju tropski vojaki in ju pridržali v zaporu za neznanca. V zaporu jima je postalo dolgčas, zato sta si zapela:

Ko zaprejo te v zapor,
tam dobiš en ukor.
Nič več ti zabavno ni,
tam si samo ti,
zato pa poskusimo zbežati
in se na novo pot podati.

Vedno bodi nasmejan,
jutri gremo v nov dan.

In res sta se odločila, da bosta zbežala. Zvečer se je Koko spomnil, da ima skrivno moč, ki te pošlje tja, kamor želiš. Zaželel si je, da bi se s Šnofijem znašla doma. Zjutraj sta se takoj odpravila v Tropski gozd. Koko je tam zagledal svoje prijatelje, ki so bili tako veseli, da se spet vidijo. Koko jim je predstavil Šnofija, ki se je takoj spoprijateljil z Ananasom, Mangotom in Avokadom. Šnofi je čez čas dobil domotožje, zato se je odločil, da se bo vrnil domov in jih še kdaj prišel obiskat. Poslovali so se in si obljubili, da se kdaj spet vidijo. Šnofi je tako odšel in si med potjo zapel:

Ko zbežal si iz zapora,
nikoli več ne bo ukora.
Vse se ti zabavno zdi,
tam so čisto vsi.
Konec srečen je postal
in tudi tak bo ostal.

Lili Klara Gregorec, Tiara Resman, 4. a

MILI REŠI SVET

Nekega lepega dne se je deklica gugala na jasi sredi gozda. Deklici je bilo ime Mili. Živela je z očetom, mamo in mlajšim bratcem Vilijem, v razkošni mali hišici sredi gozda.

Mili se je gugala, na kar je mimo priletel eksotično moder metuljček. Mili se je rada igrala z metuljčki, zato mu je sledila v gozd. Prišla je do čudnega malega mesteca, v katerem so živela bitja po imenu Gronki. Izgledali so kot mali škratki, a so imeli repe, velika ušesa, brke in krila. Bili so zelene barve. Ko so Gronki zagledali Mili, so jo takoj odpeljali k vladarju. Ta ji je rekel, da jo je metuljček pripeljal, da lahko reši svet. Pomaga ji lahko škrat Riko. Z Rikotom lahko rešita svet, če gresta do čudežne jame, v kateri najdeta zemljevid do kamna modrosti. Ampak morata biti previdna, saj ju na poti lahko tudi najdejo volkovi, ki stražijo jamo. In tako sta se Mili in Riko odpravila na pot. Odšla sta s kočijo, z dvema posteljama in kuhinjo. Vladar pa je pozabil, da morata to opraviti do pojutrišnjem. Riko in Mili sta uspešno prispela k jami. Volkove sta zamotila s kosom mesa, ki sta si ga prinesla. Našla sta zemljevid in se odpravila naprej. Mračilo se je. Postalo je hladneje. Slišala sta volkove. Ustavila sta se in čakala, da gredo volkovi mimo. Prenočila sta v kočiji. Zjutraj se je mimo kočije plazila velika kača. Riko se je skrtil. Kača ga je našla in ga skoraj pojedla. A je Mili pravočasno zabodla kačo. Nato sta odšla naprej. Našla sta zaklad.

Ko sta se vrnila domov, so bili vsi srečni. Čas pri Grokih pa gre zelo počasi, zato je to v navadnem življenju trajalo samo deset minut. Kralj Grokov je bil ponosen na Mili in Rikota.

Riko je postal novi kralj, Mili pa kraljica. Srečno sta živela do konca svojih dni.

Zarja Šuler, 5. b

ČAROBNI KAMENČEK

Nekoč, predavnimi časi, so živel tri dekleta, ki so bile hčerke od kraljice. Najstarejša hčerka je bila stara 12 let, srednja 9 let in najmlajša 7 let. Nekega dne pa je ena od hčerk imela 10. rojstni dan. Vsi sorodniki in prijatelji so pozabili na njen rojstni dan, razen mame kraljice. Ko je videla, da ni nihče prišel na hčerin rojstni dan, je najstarejši hčerki rekla: »Pojdi povedat teti princesi in stricu princu, da je ob 14. uri zabava.« Odšla je. Prišla je do gradu, kjer živita teta in stric in jima povedala. Naročila jima je tudi, da naj ne pozabita na darilo. Odpravila se je domov. Na poti je srečala zlobno, grozno in malomarno čarovnico. Čarovnica jo je povabila v njen dom, ampak deklica ni hotela iti. Zato jo je čarovnica kar odvela do temnega in strašnega gozda in tam jo je pustila samo. Hotela je oditi na praznovanje sestrinega rojstnega dne, a se je izgubila. Praznovanje se je že končalo, a nje še vedno ni bilo domov. Teta in stric sta se odpravila domov in med potjo srečala svojo nečakinjo. Vprašala sta jo, če se je izgubila in odgovorila je, da ja. Pospremila sta jo domov. Doma sta ji podarila čarobni kamenček in ji povedala, da če se bo kdaj izgubila, naj v roko prime kamenček, prešteje do sedem in kamenček jo bo vodil domov, ponoči pa ji celo osvetil pot. Ko je prišla domov, so bili vsi neizmerno veseli in čakal jo je tudi kos odlične in slastne torte. Slavljenci je rekla: »Najlepše je bilo tvoje darilo!« In sestrica je vprašala: »Katero? Če pa ti nisem ničesar prinesla!« In slavljenci ji je odgovorila: »Najlepše je bilo, ko si se srečno vrnila nazaj!« Sestri sta se objeli in še dolgo v noč ji je sestra pripovedovala, kako je bilo v temačnem gozdu.

Gea Cartl, 6. b

GOZDNA PRAVLJICA

Predavnimi časi je v raztrgani bajti blizu gozda živel siromak s svojimi tremi hčerami. Mati jim je že davno umrla in vse, kar so imeli, je bil star petelin.

Nekega dne je oče stopil v hišo in nagovoril svoje hčere. »Hrane nimamo več, zato bom popoldne zaklal petelina!« Hčerke so imele zelo rade petelina, zato so brž začele prepričevati očeta, naj tega ne stori. »Ne stori tega, oče, bomo že kje dobili hrano. Ne, oče, petelina imamo zelo rade.« Vendar oče ni popustil. »Petelina bom popoldne zaklal in pika. Poslovite se od njega.« Hčerke so odšle k petelinu. Najmlajša je zajokala. »Ne joči, Liza,« je rekla najstarejša. »Bomo že našli rešitev.« »Kaj pa, če bi petelina skrile v gozdu? Potem ga oče ne bo mogel najti,« je našla rešitev Julija. »Odlična ideja. Pojdimo Julija.«

Hodile so po gozdu in iskale primerno skrivališče. Naenkrat pa je petelin skočil Lizi iz naročja in stekel v grm. »Kaj pa je zdaj to?« se je čudila Mojca. »Grem preverit.« Mojca je odšla do grma in razprla njegove veje. To, kar je videla v grmovju, jo je zelo presenetilo. V njem sta bila zelo stara knjiga in petelin, ki je kljuval po njej. Vzela je knjigo in jo odprla. V njej pa je pisalo: »Vprašaj me, kaj želiš vedeti.« Tudi Liza in Julija sta gledali knjigo. »Kaj je ta knjiga?« je vprašala Julija. Knjiga se je začela sama listati in se odprla na strani z naslovom Čarobna knjiga.

Sestre so prebrale, da je to čarobna knjiga, ker ti pove, karkoli jo vprašaš. Sestre so vedele, da v rokah držijo rešitev za vse svoje težave. »Kje lahko dobimo zlato?« je vprašala Mojca. Knjiga se je spet začela listati in se odprla na strani »zlata«. Pisalo je: »Zlato lahko najdete globoko v gozdu na jasi, sredi katere raste star hrast. Na severni strani kopljite in našle boste skrinjo s tremi

ključavnicami. Ključi so na vrhu najvišje veje drevesa.« »To je odlično! Dobile bomo zlato!« je vzkliknila Julija. »Pojdimo!«

Na jasi so poiskale sever in začele kopati. »Poglejta, skrinja!« je zavriskala Liza. Ko so odkopale skrinjo, je Mojca splezala na drevo. Našla je tri ključe in urno splezala nazaj do sester. »Odpri skrinjo!« je vzkliknila Julija in vzela ključ. Tudi Liza je vzela en ključ in vse tri so odklenile skrinjo. Bila je polna zlata. Sestre so bile zelo vesele in so skrinjo odnesle domov.

»Oče, poglej, kaj smo našle!« so klicale. Oče je prišel in se zelo začudil, ko je videl, kaj so njegove hčerke prinesle. »Ja, kaj pa je zdaj to?« je še vedno začudeno spraševal.

Ko so mu hčerke povedale vso zgodbo, so vsi skupaj šli v vas na odlično pojedino. Na pojedini je petelin dobil največji kos pogače, saj jih je rešil revščine.

In tako so živeli srečno do konca svojih dni in še zdaj jedo skupaj s petelinom slastne pogače, če že niso umrli.

Dorina Bali, 6. b

TRI PRINCESE IN ZMAJ

Nekoč, za devetimi gorami in devetimi vodami, je bilo prelepo kraljestvo. Temu kraljestvu sta vladala kralj in kraljica, ki sta imela tri hčere. Niso pa bile čisto navadne deklice. Najstarejša hči je imela čarobne lase. Vsaki odrezan pramen se je spremenil v zlato. Druga hči je bila najlepša deklica na svetu, najmlajša pa je imela najdaljše lase, ki si jih človek lahko zamisli. In v tem kraljestvu sta vladala mir in sreča že dolgo let, a vse se je nekega dne spremenilo.

Nekega sončnega dne sta se najstarejša in srednja hči odpravili v gozd po gozdne sadeže in gobe. Hodili sta in hodili ter kar naenkrat opazili, da sta se izgubili. Bili sta prestrašeni in samo hodili sta naprej. Naenkrat sta zagledali starca, ki jima je pokazal pot do gradu, a ga nista poslušali, saj sta mislili, da pot do doma poznata bolje kot starec. Zato sta sledili svoji poti, dokler se ni zgodilo nekaj groznega. Padli sta namreč v podzemno jamo. Ker nista mogli priti sami ven, sta ugotovili, da sta padli v past. Poleg njiju sta zagledali ogromnega zmaja, ki je v kotu jame udobno smrčal. Medtem pa sta bila v gradu kralj in kraljica že zelo v skrbeh. Zato sta prosila najmlajšo hčerko, da pojde pogledat, saj je najbolje vedela, kam sta šli sestri, saj so včasih hodile vse tri skupaj. In tako se je najmlajša hči odpravila v gozd. Hodila je in hodila ter končno srečala starca. Vprašala ga je, če je srečal morda dve deklici, eno v zlati in drugo v srebrni obleki. Starček ji je povedal, da je hotel deklicama pomagati in jima je pokazal pot do gradu, a ga nista hoteli poslušati in šli v napačno smer. Povedal ji je tudi o zmajevi votlini in ko je deklica želela oditi, ji je dal čarobni meč, ki je imel posebno moč, da če se česar koli živega dotakneš, se to za vedno in v trenutku spremeni v kamen. S tem mečem se je odpravila v zmajevo votlino.

Ko se je znašla v votlini, je zagledala prestrašeni sestri in zmaja, ki ju je želel pohrustati za večerjo, saj je bil zelo lačen. Ko je zagledal še eno deklico, je pohitel k njej. Ko je prišel do nje, je deklica stegnila roko, z mečem se je dotaknila zmaja in ta je v hipu okamenel.

Sestri sta bili presrečni, da sta rešeni. In končno so se skupaj vrnile v grad, kjer so ju že čakali zaskrbljeni starši, ki so ju objeli. In tako so živeli naprej srečno, pred vsem nevarnim pa jih je varoval čudežni meč.

Mariia Petrova, 6. b

ČAROBNI KAMEN

Za devetimi vodami je živel stari dedek. Imel je dvanajst živali, tri ovce in devet mačk. Živeli so v mali hiški z enim oknom in majhnimi, zares majhnimi vrati. Dvorišče so imeli veliko, da so živali imele dovolj prostora. Dedek si je želel imeti večjo hišo, a to se ni moglo uresničiti, saj je bil zelo reven. Dedek si ni mogel privoščiti ničesar. Skrbel je za živali in skromno živel. Nekega dne je šel z živalmi v gozd nabirat gozdne sadeže. Čez čas je dedek na tleh našel mavrični kamen, ga pobral in ga vrgel daleč vstran, saj je mislil, da kamen ni nič posebnega in je zgolj v napoto. Nato mu je ena od mačk svetovala, da naj gre hitro po kamen, ga da v stekleni kozarec in ga pokrije. Dedek ji je ugovarjal in šel naprej. Muca je tekla za njim. Kričala je nanj, da naj naredi, kar mu je rekla, kajti v primeru, da tega ne bo naredil, se bo gozd potemnil, zarastel in v njem ne bo več živali in ne gozdnih sadežev. Dedek bo tako osamljen. Dedek se je zamislil in se odločil, da bo kamen le poiskal naslednje jutro. Zjutraj se je dedek odpravil na pot. Kamen je iskal zelo dolgo. Ko ga je končno našel, ga je pobral, ga dal v svoj stari nahrbtnik in šel domov. Ko je prišel domov, je upošteval mačkin nasvet in dal kamen v stekleničko ter jo pokril. Ko se je zjutraj zbudil, ni mogel verjeti svojim očem. Zbudil se je namreč v čisto novi hiši. Ko je stopil k oknu, je opazil, da je zunaj polno živali, veliki vrt, poln zelenjave, sadovnjak, v katerem se je svetilo raznoliko sadje, ter velika njiva. Sanje so se mu uresničile. Končno je imel veliko hišo z velikimi okni ter dovolj hrane zase in za svoje živali.

Tako je lahko živel srečen do konca svojih dni, njegova mačka, ki mu je dala nasvet glede mavričnega kamna, pa je imela posebno mesto v hiši, kjer se je na mehki odeji zadovoljno pretegovala in predla.

Nika Čeh, 6. b

PRINCESA V STOLPU

Nekoč je živela princesa, ki je imela očeta in mačeho, ki ni bila ravno prijazna. Princesa je imela rada živali in rože. Vsak dan je odšla v gozd in tam nabirala prekrasne rože ter si jih zatikalala v svoje, v kito spletene, zlate lase. Nekega dne je oče zbolel in mačeha je zagrabila priložnost ter nedolžno princeso poslala v stolp in jo vanj zaklenila. Okrog stolpa je letal zmaj, ki je varoval princeso in ki se ga je princesa zelo bala. Princesa je jokala in čakala, da bo prišel nekdo, ki jo bo rešil. A čakala je zaman.

En dan, ko je ugotovila, da bo očitno ostala v stolpu za vedno, se je opogumila in se odločila, da bo ogovorila zlobnega zmaja. In tako je tudi naredila. Izkazalo se je, da je zmaj v resnici zelo prijazen. Princesi je zaupal, da je tukaj že leta osamljen. Tako sta se začela pogovarjati, si pripovedovala zgodbe, se zabavala in si urejala pričeske.

Nekega jutra se je zmaj odločil, da princeso reši in odpelje domov. Ko je bila princesa doma, je povabila zmaja, da ostane pri njej, a se je tega branil. Rekel je, da jo bo raje večkrat obiskal. Ni želel, da bi imela princesa sitnosti z mačeho zaradi njega. V zahvalo je s čarobno paličico ozdravil princesinega očeta. Ko je mačeha videla, da je nemočna proti zmagu, je pobegnila neznano kam in se ni nikoli več vrnila.

In tako sta oče in princesa živela srečno. Morda pa je princesa le spoznala kakšnega princa in se srečno poročila.

Iza Lazić, 6. b

Leila Bećirović, 7. b

KOKOSLOVANIJA

Nekoč je živel fant, po imenu Bernard. Ampak ni bil navaden deček. Namreč, Bernard je imel ročno uro, s katero je lahko potoval v prihodnost. V prihodnosti je videl novo državo Kokoslovanijo in vedno je sanjal, da bo on tisti, ki jo bo odkril.

Tako je nekega dne stesal tri ladje in zbral posadko. Ladje so se imenovale Binta, Bina in Santa Barija. Posadko so sestavljali njegovi sošolci, profesor Krištof von Trapec in Bernardov prijatelj Brazilc Karakuma. Slednji je bil njegov osebni pomočnik. Končno so odpluli.

Potovali so 4 leta. Na poti niso imeli posebnih težav. Naposled so le pristali v novi državi, Kokoslovaniji. Če to ni bil najsrečnejši dan Bernardovega življenja! Domov je poslal mehničnega ptiča s sporočilom, da so našli Kokoslovanijo. Z ladjo so se zasedrali z dolžino kabla od obale (200m), in s čolni odrinili na obalo. Prvo kar so videli, so bila drevesa. Veliko dreves. Ko so izstopili iz čolnov, je njihovo pozornost pritegnila gora, nedvomno ognjeniškega izvora. Začeli so raziskovati. Ko so našli za to primerno jaso, so postavili laboratorij, ambulanto in šotore za bivanje. Izgledalo je, kot bi prišli na nov planet. Nikjer ni bilo betona, živali se niso bale ljudi ... Ko se je znočilo, so opazili živali, ki so izgledale kot medvedi brez dlake. Bernard jih je prepoznal. »Orki!« je vzkliknil. »To so orki!« Orki so godrnjali in gledali prišleke. Najstarejši ork je pristopil k njim. V roki je imel tablico, ki je izgledala kot tablica mlečne čokolade. Pritisnil je na gumb ob strani tablice in nad njo se je pojavil prevajalnik v hologramski podobi. Orki so godrnjali, na zaslonu z velikimi črkami je pisalo: »DOBRODOŠLI NEZNANCI. TA OTOK SE IMENUJE KOKOSLOVANIJA.« Argonavti – tako jih je poimenoval Bernard – so vprašali, če lahko prenočijo. Na hologramu so se pojavile besede: »LAHKO, AMPAK SEM OB MRAKU ZAHAJAJO MINOTAVRI IN GORGONE.« Argonavti so se zahvalili in rekli, da jih to ne moti. Ko so zaspali, so res slišali razgrajanje Minotavrov in Gorgon. Naslednji dan so videli okoli šotorov pravo opustošenje. Pričeli so pospravljati, toda Krištof von Trapec je imel druge načrte. Predlagal je, da bi imeli zvečer zabavo, pospravili pa bi naslednji dan, da ne bi pospravljali dvakrat. Tako so naredili. Toda že popoldan so prišli Minotavri in uničili vse. Vse, tudi šotore za spanje! Vsi so bežali k čolnom in ugotovili, da manjka Krištof von Trapec. Ko so priveslali do ladjevja, so ugotovili, da imajo uničene vse jambore. Tudi hitre podmornice ni bilo več. To jim je zakuhal Krištof von Trapec, ki je očitno podkupil Orke, ki so prepričali Minotavre in Gorgone, sam pa je z njimi pobegnil s hitro podmornico. Vrnili so se na kopno in začeli graditi novo, večjo ladjo. Končali so jo v petih mesecih. Poimenovali so jo Argo. Odpotovali so in kmalu so našli zelenkasto sled podmornice in ji sledili. Na srečo so zgradili hitrejšo ladjo. To so dosegli z aerodinamično obliko. Bernard, ki mu je večina prijateljev pravila piflar, pa je dodal še pogon na nitroglicerini, ki je najmočnejši eksploziv in je za njegovo eksplozijo potreben samo pihljaj. Seveda so bili pri uporabi in shranjevanju zelo previdni. Tako so kmalu izsledili Krištofa von Trapca in ga spravili v naprej pripravljeno celico, v podpalubju. Vsi so že pogrešali svojo domovino, Slovenijo.

Ko so se vrnili domov, jih je v pristanišču pričakalo skoraj vse mesto. Pred ministrstvom so povedali zgodbo, ki so jo doživeli in prosili naj Kokoslovanijo vpišejo na zemljevid sveta.

Bernard Ladič, 6. a

PIKO IN PUHKA V ČAROBNI DEŽELI

Nekoč, pred davnimi časi, sva z mojim bratom Pikom odkrila nekaj neverjetnega. Oprostite, nisem se še predstavila, sem mačka Puhka. Imam bel trebušček, drugače pa imam kožuh rjav, s črnimi lisami. Sem zelo lepo vzgojena in pri kosilu nikoli ne mijavkam. Za razliko od Pika, sem zelo pridna. Piko je moj starejši bratec, njegov kožuh je ves siv. Piko pri kosilu vedno mijavka in »teži« za hrano. Toliko o meni in Piku, berite naprej in izvedeli boste več.

Piko je pri kosilu vedno mijavkal, s tem je hotel lastnikom povedati, da je lačen. Ko je mijavkal tri minute, sem mu rekla, naj jim pusti, da pojedjo, naj pride z mano, v hiško počivat. Šla sva v hiško in jaz sem zaspala druga, kot vedno, Piko se le uleže in takoj zaspi. Le kako? Spala sva kakšno uro. Pika sem vprašala, kaj je sanjal. Odgovoril mi je, da je imel nočne more in da ni dobil hrane. Smejala sem se mu: »A, zato si se premetaval?« Piko me ni poslušal, a zato, ker se je tako premetaval, je odgrnil odejo in pod odejo je bil gumb. Piko je pritisnil na gumb. Teleportiralo naju je v deželo, narejeno iz mačje hrane. Vse je bilo iz hrane, celo hiše. Piko je začel jesti, nato pa ga je nekaj zgrabilo za rep. Sama sem se naenkrat znašla v žaklju. Bilo me je strah. Slišala sem lajanje. Pomislila sem, v bistvu sem upala, da niso psi. Dali so me iz žaklja. »Kralj, prinesli smo mačko, ki je stopila na naše ozemlje,« sem slišala, kako se psi smeji. Pes mi je rekel: »Pomeri se z mano mucica, ali pa tvojega bratca spustimo v lavo!« In res, Piko je bil privezan na vrvici nad lavo. Pes je dodal: »Ujela sta se v našo past, z mačjo hrano.« »Borila se bom,« sem si rekla samozavestno. Tako sigurna sem bila vase, ker sem sanjala mamo, kako je psa privezala z nevidno verigo. Pes se je zagnal, da bi me napadel. A bil je zavezan, nikamor ni mogel. Ker je bil pes nesramen, sem ga hotela pustiti zavezanega. Naenkrat pa »PUF!« Prišla je dobra vila, ki je izvedla urok in naju s Pikom poslala domov. Rekla sem le: »Hvala.« Vila pa je odgovorila: »Ni za kaj, mesto zlobnih psov bom prekrila.« Piko je dodal: »Rešila sta mi življenje!« »PUF« in vila je izginila. Slišala sem: »Muc, muc, muc ...«

Piku sem namignila, da je čas za hrano. Oba sva bila hvaležna, da sva v najinem varnem domu. Utrujena sva, po večerji, zaspala. Živelimo srečno, do konca svojih dni.

Karla Dovšak, 6. a

FANT, KI JE NAŠEL VODO

Pred tisočimi leti, za devetimi gorami, je v kraljestvu Antonija živel fant Jure. Vsak vaščan, ki je prebival v tem kraljestvu, je bil srečen. Kraljestvo Antonija je namreč vodil prisrčen kralj Sven. Bil je navaden dan v Antoniji. Vsi so opravljali svoje delo. Naenkrat pa je izginila vsa voda. Vode ni bilo več niti v kozarcih. Vsi vaščani so se ustrašili in zbežali v svoje domove. Presenečen je bil tudi kralj Sven. Zato je sklical sestanek v glavni dvorani gradu. Vsi so se zbrali ob 7. uri. Ko je zazvonil zvonec, so bili vsi v dvorani. Kralj Sven se je odločil tako: »Vsi, ki ste dovolj pogumni, da bi rešili kraljestvo in našli vodo, pridite jutri ob 10. uri na grajsko dvorišče. Izbral bom najboljšega med vami.«

Drugi dan se je na grajskem dvorišču zbralo sedem fantov. Morali so se bojevati z meči. Na koncu sta ostala samo še dva bojevnika. To sta bila Jure in vaški fant po imenu Matija. Vsi prisotni so navijali za Jureta. Bojevala sta se več kot pol ure. Na koncu je zmagal Jure.

Kralj Sven mu je naročil, da naj se še danes zvečer odpravi iskat vodo. Jure si je spakiral nahrbtnik in se odpravil na goro. Vaščani so močno upali, da se bo vrnil. Med tem pa se je Jure že srečal s prvo pošastjo. To je bil velikanski kuščar. Jure je takoj vedel, da je ta golazen popila vso vodo

v kraljestvu. Zato je iz nahrbtnika vzel meč in začel teči proti kuščarju velikanu. Jure je pošast zabodel v trebuh in golazen je padla na tla. Potem je kuščarju prerezal trebuh in voda je začela teči v potokih.

Čez nekaj časa je bila v kraljestvu Antonija spet voda. Ko je Jure prišel domov, je videl kako so vsi veseli, zato se je veselil z njimi. Priredili so veliko zabavo z bogato pojedino. Pripravili so pečenko iz mesa, ki ga je Jure prinesel z boja. Praznovali so dva dni in dve noči.

Odslej so srečno živeli do konca svojih dni.

Ajda Šuler, 5. b

ZAJČEK MUZIKANT

Za devetimi gorami je živel zajček Piko. Nekega dne je Piko videl muzikante.

Mamico je vprašal: »Ali bi lahko jaz tudi tako igral?« Mama je odgovorila: »Seveda boš lahko.« Piko si je zelo želel igrati harmoniko.

Nekega dne so postavili glasbeno šolo za glodavce, ki pa je imela le en pogoj, da mora glodavec biti star vsaj 8 let.

Naslednji dan je imel Piko rojstni dan. Mama mu je za darilo kupila veliko rdečo harmoniko. Zelo je bil vesel. Takoj je poskusil igrati, a mu ni uspelo. Bil je zelo potrpt. Mami pa mu je povedala, da gre čez eno uro v glasbeno šolo in da se bo tam naučil igrati. Minila je ena ura, zajček je odšel v glasbeno šolo in se tam naučil zaigrati pesem z naslovom Trije zajčki. Doma jo je zaigral mami, ki je bila zelo navdušena.

Minilo je eno leto. Piko je imel nastop. Mama je bila zelo ponosna na njega. Piko je vprašal mamo: »Ali pride očka tudi?« Mama je odgovorila: »Saj veš, da je v tujini in ne more priti.«

Piko je bil zelo žalosten, ker očka ne bo na nastop. Resnica pa je bila, da očka ni bil v tujini, ampak je umrl. Mama je bila tako v skrbeh, da Piko to izve.

Piku je šlo zelo dobro. Vsi so ploskali.

Ko je prišel domov, pa je šel gledat slike v albumu. Tam je našel list, na katerem je pisalo:

»Zelo sem žalostna, da je Janez umrl. Upam, da Piko ne izve. Če izve, bo zelo žalosten. Že tri leta mu govorim, da je v tujini, ampak to je laž.«

Marija

Ko Piko to prebere, je zelo zelo žalosten, zato joče v svoji sobi eno uro. Mama izve, da Piko ve za očeta, zato ga potolaži. Odšla sta v gozd, da pojesta malo trave. Mama je blizu gozda videla veliko korenja. Odpravita se do korenja in ko ga mama hoče vzeti, jo človek z dolgo brado prime za ušesa in jo odpelje v živalski vrt. Zajček je zelo žalosten, ker ne ve kam jo pelje. Mama čez en teden v živalskem vrtu pogine od žalosti, Piko pa si v gozdu najde dva prijatelja. Eden je ježek Marko, eden pa hrček Dino. Vsi so postali zelo dobri prijatelji. Ravnatelj so prosili, da se ježek vpiše v glasbeno šolo. Dovolil je, ker so tako zelo dobri prijatelji. Ježek je igral mini flavto, hrček pa mini orglice. Vsi skupaj so sestavili bend, ki so ga poimenovali Muzikanti. Imeli so veliko koncertov in bili zelo slavni. Nekega dne sta se Piko in Dino skregala. Kregala sta se zaradi tega, katero pesem bodo zaigrali. Dokler niso imeli koncerta, sta se kregala. Potem pa se je ježek razjezil in ju spoprijateljil. Ko so se končno odločili kaj bodo igrali, se je začel koncert. Vsi so bili navdušeni. Zajček je bil zelo vesel, da je ljudem njihova glasba všeč. Vsi so bili veseli. Tudi Marko in Dino.

Z glasbo so živeli srečno do konca svojih dni.

Lejla Mlakar, 5. b

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba:	ravnateljica Helena Ocvirk
Glavna urednica in idejni vodja:	Alenka Kandrič
Mentorji literarnih del:	Natalija Nežmah Prijatelj, Helena Slameršak, Aleksandra Žarkovič Preac, Alenka Štrafela, Barbara Terbuc, Simona Jakomini, Darko Zupanc, Renata Debeljak, Hana Krašovec Kumer
Mentorica likovnih del:	Doroteja Širovnik, Alenka Štrafela, Aleksandra Žarkovič Preac, Simona Truntič
Avtor ilustracije na naslovnici:	Lea Skledar, 7. b
Jezikovni pregled:	Alenka Kandrič
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj
ISSN	2463-9613 (spletna izdaja)
	Maj, 2024